

Súd: Okresný súd Topoľčany
Spisová značka: 5C/178/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111226713
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dagmar Snopeková
ECLI: ECLI:SK:OSTO:2015:4111226713.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Topoľčany samosudkyňou Mgr. Dagmar Snopekovou v právnej veci navrhovateľa: C. Q., R.. XX.XX.XXXX, D. N. XX, R., T..Č.. Ú. Q., práv. zast. JUDr. PaedDr. Ivanom Pecníkom, PhD., MBA - advokátom, so sídlom Karloveská 3154/32, 841 04 Bratislava proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 918 11 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

O náhrade trov konania rozhodne súd samostatným uznesením.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa podaným návrhom doručeným na Okresný súd v Nitre dňa 8.9.2011, v ktorom neuviedol odporcu a ktorý návrh doplnil a označil v ňom aj odporcu dňa 17.5.2012, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu z titulu náhrady škody sumu 17.747,20 eur. Návrh zdôvodnil tým, že odporca žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhoviel s odôvodnením, že bola vyhodnotená ako právne neopodstatnená z dôvodu nesplnenia základných zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Dňa 14.12.2005 bola proti navrhovateľovi podaná obžaloba sp.zn. Kv98/04. Rozsudkom KS v Nitre z 14.12.2006 sp.zn. 4T9/2005 bol navrhovateľ podľa §-u 226 písm. a) Trestného poriadku účinného od 1.1.206 oslobodený spod obžaloby a NS SR na odvolanie prokurátora uznesením zo dňa 26.9.2010 sp.zn. 2To/15/2009 odvolanie krajského prokurátora zamietol. Navrhovateľ - poškodený bol uznesením OS Nitra zo dňa 12.3.2004, sp.zn. 3Tp54/04 vzatý do väzby s tým, že väzba sa vykoná v ÚVV v Nitre a začína dňom 11.3.2004 o 8:55 hod. Z väzby bol prepustený dňa 14.12.2006 uznesením KS v Nitre sp.zn. 4T/9/2005-427. Väzobne bol navrhovateľ stíhaný od 11.3.2004 do 14.12.2006, celkovo 1.009 dní, škoda bola spôsobená rozhodnutím o väzbe, výška nemajetkovej ujmy je najmenej jedna tretina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR z predchádzajúci kalendárny rok, za každý začatý deň pozbavenia slobody. V roku 2004 bol poškodený pozbavený osobnej slobody 296dní, v roku 2005 -365 dní a v roku 2006-348dní. Základnou podmienkou priznania nároku na náhradu škody je v danom prípade taký výsledok trestného konania, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu dotknutej osoby. Poškodený má nárok na náhradu škody v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, nakoľko poškodený väzbu vykonal, z toho dôvodu mu vznikla škoda a bol spod žaloby právoplatne oslobodený. Výška nemajetkovej ujmy je za rok 2004-4.704,70Eur, za rok 2005- 6.391,10eur, a za rok 2006-6.651,40eur, spolu 17.747,20 eur. K vyjadreniu odporkyne uviedol, že poškodený bol vzatý do väzby uznesením OS Nitra dňa 12.3.2004, teda za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., avšak vo vzťahu k poškodenému sa jednalo len o jedno z mnohých rozhodnutí o väzbe, ktoré boli vydané za účinnosti zák. č. 514/2003 Z.z. Za vadné pozbavenie osobnej slobody je možné považovať i prípad, keď rozhodnutie o väzbe bolo síce zákonné, teda nedošlo k porušeniu ustanovení Tr. por. a teda existovala i dôvodná obava, že poškodený

bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil, a to za predpokladu, že trestné stíhanie bolo zastavené alebo bol obvinený oslobodený spod obžaloby, nakoľko zákon č. 58/1969 Zb. aj v tomto prípade sankcionuje štát zodpovednosťou za škodu. Je ďalej nutné aplikovať čl.5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle ktorého každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a zároveň každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami čl.5 Dohovoru, nárok na odškodnenie. Trestné oznámenie je významnou príčinou, prečo bolo trestné stíhanie zahájené, avšak orgány činné v trestnom konaní sú v trestnom konaní povinné postupovať z úradnej povinnosti, okrem výnimiek uvedených v ustanovení §211 ods.1TP.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k návrhu uviedla, že podľa §-u 27 ods.2 zák.č. 514/2003 z.z. zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Nakoľko navrhovateľ svoj nárok odvodzuje od uznesenia o vzatí do väzby, ktoré bolo vydané dňa 12.3.2004, v danej veci je potrebné aplikovať zákon č. 58/1969 Zb. S poukazom na ustanovenie §-u 5 ods.2 písm. a) zák.č. 58/1969 Zb. odporkyňa namieta, že nárok navrhovateľa na náhradu škody v zmysle predmetného zákona nevznikol, nakoľko navrhovateľ si väzbu zaviniť sám. Z rozsudku KS v Nitre sp.zn. 4T/9/2005 zo dňa 14.12.2006 vyplýva, že navrhovateľ bol pre začatím trestného stíhania rozsudkami OS V Nitre sp.zn. 2T/87/73, 1T /9/77, 2T/182/84 a5T/52/90 uznaný vinným zo spáchania trestných činov lúpeže a vykonal aj tresty odňatia slobody. Z uznesenia OS v Nitre sp.zn. 3Tp/54/04 zo dňa 12.3.2004 zároveň vyplýva, že v čase rozhodovania o väzbe bol navrhovateľ z posledného trestu odňatia slobody prepustený 14.8.2003, a teda skutky, pre ktoré bol trestne stíhaný mal spáchať iba 5 mesiacov po prepustení z výkonu trestu. Dôvody väzby boli dôvodné obavy, že navrhovateľ v trestnej činnosti pokračuje a bude pokračovať, v čase rozhodovania o väzbe bolo na navrhovateľa hladené ako na obzvlášť nebezpečného recidivistu. Navrhovateľ bol vzatý do väzby legálnym spôsobom, z dôvodu, ktorý vymedzuje zákon, pričom zo strany súdu nedošlo k porušeniu práv a povinností stanovených príslušnými právnymi predpismi. Žalovaná zotrváva na právnom názore, že žalobca si uloženie väzby zaviniť sám, čo vylučuje zodpovednosť žalovanej za prípadne vzniknutú škodu v zmysle zák.č. 58/1969 Zb. Navrhovateľ si uplatňuje iba nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, avšak zákon č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy neupravuje, odkazuje na občiansky zákonník, podľa ktorého nemajetkovú ujmu je možné priznať len v osobitných prípadoch, pričom zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci medzi tieto nepatrí. Žalovaná má za to, že prípadná ujma navrhovateľovi vznikla v dôsledku krivého obvinenia "poškodenej" p. L. Q.. Pre vyvodenie zodpovednosti odporkyne za škodu v zmysle zák.č. 58/1969 Zb. je potrebné splnenie viacerých predpokladov. Sú nimi nezákonne rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodu. V danej veci nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci, najmä čo do nezákonného rozhodnutia, pričom navrhovateľ si uplatňuje nárok, ktorého možnosť náhrady zák.č. 58/1969 Zb. neupravuje, odporkyňa pokladá predmetný nárok za nedôvodný.

Navrhovateľ sa na pojednávanie nedostavil, preto súd podľa §-u 101 ods.2 OSP prejednal vec v jeho neprítomnosti, prihliadol pritom na obsah spisu a vykonané dokazovanie.

Právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní uviedol, že majú za to, že je tu dôvod na plnenie zo strany odporcu. Osoba bola vzatá do väzby, osoba bola vo výkone väzby 1009 dní, klientovi vznikla škoda, nemajetková ujma a príčinná súvislosť s bodom 1,2, je jasná. 1009 dní mohol žiť riadnym životom občana, mohol si založiť rodinu, zvýšiť si kvalifikáciu, mohol mať deti, lepšiu stravu, lepšie kultúrne a športové vyžitie, avšak počas trvania väzby jeho zdravotný stav, rodinné a iné vzťahy s inými osobami boli narušené. Má za to, že pozbavenie osobnej slobody bolo v rozpore s vnútroštátnou úpravou, nakoľko bol následne spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený. Preto v súlade s dokazovaním navrhol, aby súd návrhu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného aj na náhradu trov konania. V prípade úspechu navrhovateľ by chcel použiť finančné prostriedky na lieky, zdravotné pomôcky, strojček na srdce, na lepšiu stravu, na známky, aby mohol viac komunikovať s partnerkou, aby sa jeho kvalita života zlepšila.

Zástupca odporcu na pojednávaní uviedol, že zotrvávajú na svojej argumentácii a jednotlivých bodov vyjadrení, ktoré boli prednesené v priebehu tohto konania. Myslia si, že ak žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody, ktorý odvíja od rozhodnutia, ktoré bolo vydané ešte predtým, než nadobudol účinnosť

zákon č. 514/2003 Z.z., tak je jeho vec potrebné posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb. Tu treba uviesť, že zákon č.58/1969 Zb. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepozná. Žalobnému návrhu teda nie je možné vyhovieť už len z tohto dôvodu. Ak by sa súd s týmto názorom nestotožnil, myslia si, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by ním tvrdený zásah do jeho práv z titulu vykonanej väzby odôvodňoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Myslia si, že žalobca vo svojom výsluchu pred dožiadaným súdom poskytol nepravdivé informácie, keďže z listinných dôkazov, ktoré doložil sám žalobca, vyplývajú nasledovné skutočnosti: 1/žalobca už pred vzatím do väzby bol osobou, ktorá nepožívala dobrú povesť v spoločnosti a v jeho najbližšom okolí, keďže sa dopúšťa, a to opakovane, závažnej trestnej činnosti. Rovnako nie sú pravdivé ani tvrdenia žalobcu, že k poškodeniu jeho zdravia malo dôjsť práve v období, keď bol vo výkone väzby. Opäť poukazujú na to, že z listinných dôkazov je nepochybne zrejmé, že žalobcove zdravotné problémy boli prítomné už niekoľko rokov predtým než bol vzatý do väzby, 2/ myslia si, že ak by žalobca nebol vo výkone väzby, je možné vysloviť určitú domnienku, že by sa nevyhol páchaniu trestnej činnosti, čo preukazujú tým, že žalobca v súčasnosti vykonáva dlhoročný trest odňatia slobody. Ak žalobca tak veľmi dbal o to, aby rozvíjal vzťahy so svojou rodinou, vzťahy so svojou družkou, venoval sa práci, je potom prekvapujúce, prečo sa rozhodol pokračovať v páchaní trestnej činnosti, za ktorú bol potom pochopiteľne neskôr aj odsúdený. Ak žalobca tiež osobitne poukazoval na vzťah k svojej družke, tak je potom opäť prekvapujúce, že sa dopustil vykonania nejakého iného pomeru voči osobe ženského pohlavia, ktorú on sám nazval ako bezdomovkyňa, a ktorá potom na neho podala trestné oznámenie s úmyslom mu privodiť trestné stíhanie či dokonca odsúdenie, 3/ žalovaná si dovoľuje taktiež z opatrnosti vzniesť námietku premlčania, a to podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. V predmetnej veci nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie v prospech žalobcu dňa 5.8.2010 a je pravdou, že žalobca svoj žalobný návrh na súd doručil ešte dňa 8.9.2011 avšak je preukázané, že tento žalobný návrh nesmeroval voči žalovanej, žalobca tam dokonca nebol ani uvedený. V tejto súvislosti poukazujú na uznesenie Okresného súdu v Nitre sp.zn. 7C/176/2011 zo dňa 1.12.2011, kde je rukou dopísané, pravdepodobne to písal žalobca, resp. PZ, že mu to došlo 5.12.2011. Pod tým teda žalovaná chápe, že žalobca mohol svoj nárok smerovať voči žalovanej a voči nej uplatniť až po dátume 5.12.2011, keďže predtým žalobný návrh neadresoval voči žiadnemu žalovanému. Ak je pravdivé uvedené, tak žalobný návrh žalobcu je premlčaný, keďže žalobca si aj so započítaním 6 mesačnej lehoty určenej na predbežné prerokovanie svojho nároku uplatnil až viac ako rok po tom, čo nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým bol v trestnej veci oslobodený. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalovaná navrhuje, aby súd žalobný návrh zamietol, ďalej aby žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal a naopak v prípade úspechu si žalovaná nárok na náhradu trov konania uplatňuje. Nad rámec uvedeného by chcel súd požiadať, aby v prípade, že žalobnému návrhu čo i len v časti vyhovie, predložil paričnú lehotu na plnenie na 30 dní. Túto žiadosť odôvodňuje tým, že v prípade žalovanej ako špecifického účastníka je úhrada takýchto nárokov spojená s určitou časovou a administratívnou náročnosťou. Taktiež v nadväznosti na uvedené žiadajú, aby súd vzal pri rozhodovaní do úvahy osobitné okolnosti najmä na strane žalobcu svedčiace výrazne v jeho neprospech a aby ak rozhodne o povinnosti žalovanej čo i len čiastočne plniť, využil svoje moderačné právo a v takomto prípade osobitného zreteľa náhradu škody primerane znížil.

Súd vo veci rozhodol v poradí druhým rozsudkom č.k. 5C/178/2012- 143 zo dňa 29.1.2014, ktorým návrh navrhovateľa zamietol. Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie a Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 5Co/200/2014-166 zo dňa 28.1.2015 rozsudok súdu prvého stupňa zrušila vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Súd doplnil dokazovanie vypočutím navrhovateľa pred dožiadaným súdom, vypočutím zástupcov účastníkov, oboznámením s predloženým oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 9.6.2011, rozsudkom č.k. 4T/9/2005-424, uznesením NSSR zo dňa 29.6.2010, sp.zn. 2To15/2009, uznesením OS Nitra zo dňa 12.3.2004, sp.zn. 3Tp/54/04, lekáarskymi správami, správami UPSVaR Nitra, lustráciou v Sociálnej poisťovni, lustráciou v registri trestov, odpisom registra trestov ako aj s ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

Odporkyňa žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhovela listom zo dňa 9.6.2011 s odôvodnením, že im bola žiadosť navrhovateľa doručená dňa 17.12.2010 a bola vyhodnotená ako právne neopodstatnená z dôvodu nesplnenia základných zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

Uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-275/OVK-NR-2004 zo dňa 11.3.2004 bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin lúpeže podľa §-u 234 ods.1 zák. č. 140/1961Zb. TZ, pokus trestného

činu znásilnenia podľa §-u 241 ods.1TZ a trestný čin výtržníctva podľa §-u 202 ods.1 TZ, ktorého sa mal dopustiť ako nebezpečný recidivista podľa §-u 41 ods.1,a §-u 43 ods.1TZ.

Navrhovateľ bol uznesením OS Nitra zo dňa 12.3.2004, sp.zn. 3Tp54/04 vzatý do väzby podľa §-u 67 ods.1 písm. c) zák. č. 141/1961 Zb. TP s tým, že väzba sa vykoná v ÚVV v Nitre a začína dňom 11.3.2004 o 8:55 hod. Z väzby bol prepustený dňa 14.12.2006 uznesením KS v Nitre sp.zn. 4T9/2005-427. Väzobne bol navrhovateľ stíhaný od 11.3.2004 do 14.12.2006, celkovo 1.009 dní.

Dňa 14.12.2005 bola proti navrhovateľovi podaná obžaloba sp.zn. Kv 98/04.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 14.12.2006 sp.zn. 4T9/2005 bol navrhovateľ podľa §-u 226 písm. a) Trestného poriadku účinného od 1.1.2006 oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 29.6.2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na odvolanie prokurátora Uznesením zo dňa 29.6.2010 sp.zn. 2To/15/2009 odvolanie krajského prokurátora zamietol. Toto uznesenie bolo navrhovateľovi doručené dňa 5.8.2010, jeho advokátovi dňa 16.8.2010.

V roku 2004 bol poškodený pozbavený osobnej slobody 296dní, v roku 2005-365 dní a v roku 2006-348dní.

Z Rozsudku Krajského súdu Nitre sp.zn. 4T9/2005 zo dňa 14.12.2006 súd zistil, že navrhovateľ bol pred začatím trestného stíhania rozsudkami OS V Nitre sp.zn. 2T/87/73, 1T/9/77, 2T/182/84 a 5T/52/90 uznaný vinným zo spáchania trestných činov lúpeže a vykonal aj tresty odňatia slobody. Tiež z obsahu spisového materiálu vyplýva, že navrhovateľ bol v čase vzatia do väzby slobodný, žil u rodičov, bol nezamestnaný.

T.č. sa navrhovateľ nachádza vo výkone trestu odňatia slobody v Q., bol odsúdený rozsudkom sp.zn.33T/96/10 trest uložený za: §188 ods.3 (lúpež)TZ, začiatok trestu 7.11.2012, predpokladaný koniec trestu 12.1.2035.

Výšku nemajetkovej ujmy uplatnil navrhovateľ nasledovne: za rok 2004- 4.704,70Eur, za rok 2005- 6.391,10eur, a za rok 2006-6.651,40eur, spolu 17.747,20eur, keď v roku 2004 bola 1/3 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR- 14.365,-Sk, v roku 2005-15.825,-Sk a v roku 2006 - 17.274,-Sk.

Z lekárskeho správ predložených navrhovateľom (na čl. 128-133 spisu) vyplýva, že navrhovateľ bol hospitalizovaný od 27.9.2005 do 4.10.2005 v Nemocnici pre obvinených a odsúdených a NVÚ Trenčín - predoperačné vyšetrenia na hemoroidy- predchádzajúce správy- hospitalizovaný 3/2001, od 20.12.2005 do 26.12.2005, kedy bol navrhovateľovi novo zistený glaukóm, ktorý ešte nebol liečený, lieči sa na hypertenziu od 28.9.2004 -12.10.2004, predtým 3/2001, od 3.5.2006 do 16.5.2006 bol navrhovateľ hospitalizovaný, predchádzajúce správy: lieči sa na vysoký krvný tlak, hypercholesterol, operované hemoroidy 2002,2005, od 23.8.2006 do 30.8.2006- bol navrhovateľ obv. lekárom nameraný nižší tlak a nehmateľný pulz odoslaný do nemocnice, kde mal byť sledovaný jeho stav, trvalé diagnózy navrhovateľa: - akútne infarkt myokardu od roku 2001 a 2006, poruchy metabolizmu lipoproteínov a iné lipidémie, hemoroidy.

Navrhovateľ pred dožiadaným súdom- Okresným súdom Trnava do zápisnice sp.zn.18Cd/3/2015 dňa 20.8.2015 uviedol, že ho zatvorili v ten deň, keď sa to stalo, dali ho do vyšetrovacej väzby v Nitre. Beždomovkyňa pod vplyvom alkoholu na neho povedala, že ju prepadol a znásilnil. Žil usporiadaný život so svojou rodinou, bol nezamestnaný, poberal sociálne dávky, chodil robiť brigádne, predtým pracoval ako traťový robotník. V čase, keď sa to stalo, mal normálne vzťahy s rodinou, ale keď ho dali do vyšetrovacej väzby, tak prišiel o otca, ktorý zomrel, všetci súrodenci ho odvrhli, nekomunikujú s ním, vo vyšetrovacej väzbe trikrát ochorel, dvakrát dosal hemoroidy, trikrát infarkt, dvakrát bol operovaný na hemoroidy. Pred vyšetrovacou väzbou nemal žiadne zdravotné problémy. Súrodenci ho vyhnaní z domu, musel ísť bývať do Azylového domu. Nepustili ho na pohreb otca, dva dni po pohrebe otca dostal infarkt. Súrodenci aj nevesty s ním rozviazali vzťahy, keď videli, že nejde na pohreb. Pred väzbou mal všetky kontakty, chodil do obchodu, verili mu. Predtým býval v rodinnom dome v R., Š. XX, býval tam

otec, traja súrodenci, mali dobré vzťahy, teraz ako ho zatvorili, ani deti za ním súrodenci nepúšťajú, nezaujímajú ich či žije, rodina ho nenavštevuje vo výkone trestu odňatia slobody, len jeho družka chodí na návštevy. Na listy mu neodpovedajú. Keď ho prepustili, musel ísť do Azylového domu až kým ho nevzali do výkonu trestu, doslova mu povedali, že keď nebol na pohrebe otca, nemá právo tam bývať. Predtým ako nastúpil do väzby, pracoval ako traťový pomocník v Q. N. Ž. I., jeho mesačný príjem bol 2.400-2.300,-Sk, potom 4-5 mesiacov pred obvinením z trestného činu bol nezamestnaný. Keď sa vrátil z vyšetrovacej väzby, nikde ho nechceli zamestnať, nakoľko jeho zdravotný stav bol zlý, srdce mu bije na 40%, operovaný bol, bol stále PN, začal poberať invalidný dôchodok vo výkone trestu, dovtedy dostával podporu 1.500,-Sk. Predtým, keď sa mal dostať do väzby, mal družku, nikdy nebol ženatý, nemá žiadne deti, s družkou sa rozišiel, keď sa dostal do výkonu trestu. z dôvodu, že bol obvinený zo znásilnenia. Jeho súčasná družka sa volá A. A., vzťah s družkou trvá od roku 2006 ako ho prepustili z tých 3 rokov, stále ho navštevuje, píše si. Nie je spokojný s tou zmenou, predtým mal kamarátov a teraz nemá, nie je spokojný so súčasnými rodinnými vzťahmi. Mal kopec kamarátov, vzájomne si pomáhali, ale ako sa dozvedeli, že je vo väzbe, rozviazali s ním všetky kontakty, poznali sa od detstva. Z dôvodu obvinenia zo znásilnenia ženy ho kamaráti pre tento čin odvrhli a prestali sa s ním stretávať. Po prepustení z väzby už nechcel nadväzovať kontakty z predchádzajúcimi kamarátmi, našiel si novú družku a nechcel sa vrátiť do starých kolají. Predtým nemal zdravotné problémy, vo väzbe dostal tri infarkty, začal brať 8 druhov liekov, týkajúcich sa srdcovo cievneho ochorenia, posledná operácia bola pre problémy so srdcom 14.2.2015 v Nitre, v Trenčíne následne ležal tri mesiace, momentálne čaká na strojček na srdce. Škoda, ktorá vznikla, sa nedá nijako nahradiť, iba finančne.

Z Odpovede Sociálnej poisťovne zo dňa 18.9.2015 vyplýva, že navrhovateľ bol vedený v ich evidencii ako platiteľ poisťného od 30.1.2012 do 19.2.2012, odvádzateľom bol: Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby.

Z Odpisu registra trestov na čl. 265 spisu 4T/9/2005 vyplýva, že navrhovateľ mal 8 záznamov-rozhodnutie Okresného súd Nitre, sp.zn.2T/87/73 zo dňa 17.9.1973, §234TZ, nariadený výkon trestu 21.2.1977, vykonanie trestu 23.11.1981, ochranná výchova, rozhodnutie sp.zn. 2T/155/73 zo dňa 9.4.1974 §3/1a prečin, upustenie od uloženia súhrnného trestu, rozhodnutie 4T/334/74 zo dňa 10.2.1975, §3/1a prečin, odňatie slobody nepodmienečne na 6 mesiacov, uložený trest je súhrnný, trest bol zrušený, rozhodnutie sp.zn.4T/334/74 zo dňa 10.2.1975§3/1a prečin, odňatie slobody nepodmienečne na 4 mesiace, vykonanie trestu 28.9.1975, zrušený, rozhodnutie sp.zn.1T/9/77 zo dňa 8.2.1977, §9/2,234/1TZ, odňatie slobody nepodmienečne na 4 roky, vykonanie trestu 24.11.1980, rozhodnutie sp.zn. 1T/64/82 zo dňa 8.6.1982, §247/1,10TZ, odňatie slobody nepodmienečne na 2 roky, vykonanie trestu 16.2.1984, ochranný dohľad na 2 roky, rozhodnutie sp.zn.2T/182/84 zo dňa 5.10.1984, §8/1,§9/2,247/1,234/1, 41a,257/1,197a,221/1TZ, odňatie slobody nepodmienečne na 10 rokov, podmienené prepustenie 15.8.1990 Okresný súd Liptovský Mikuláš sp.zn.Pp,100/90 so skúšobnou dobou na 5 rokov, ... vykonanie trestu 14.8.2003, ochranný dohľad na 1 rok, rozhodnutie sp.zn.5T/52/90 zo dňa 24.9.1991, §234/1,41/1TZ, odňatie slobody nepodmienečne na 10 rokov, vykonanie trestu 5.11.2000.

Z Oznámenia Obvodného úradu v Nitre zo dňa 18.7.2005 na čl. 269 spisu 4T/9/2005 vyplýva, že navrhovateľ bol v roku 2004 oznamovaný pre priestupok proti majetku podľa §50 ods.1 zákona o priestupkoch, kde doposiaľ konanie nebolo ukončené, v roku 2003 bol taktiež oznamovaný pre priestupok proti majetku a konanie bolo zastavené podľa §76 ods.1 písm. f) cit. zákona, v roku 2005 bol tiež oznamovaný pre priestupok proti majetku a konanie nebolo doposiaľ ukončené.

Z Oznámenia úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Nitre zo dňa 18.7.2005 na čl. 270-272 spisu 4T/9/2005 vyplýva, že navrhovateľ bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie v čase od 15.8.2003 do 11.3.2004, dávky v hmotnej núdzi mu boli vyplatené 1.2004-2.900,-Sk,12.2003-1.120,-Sk - nájomné, 12.2003-1.780,-Sk-1.780,-Sk, 11.2003- 1.374,-Sk-nájomné, 11.2003- 1.526,-Sk-,10.2003- 942,-Sk - nájomné, 10.2003-4.858,-Sk.

Slovenská republika podľa článku I. ods.2 Ústavy uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky. Prednosť pred zákonmi majú medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (čl.7 ods.5 Ústavy).Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd je v zmysle čl.154c Ústavy SR súčasťou

právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Slovenská republika je zmluvnou stranou Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo 4.11.1950, majúceho ako mnohostranná medzinárodná zmluva status analogicky s ústavnými zákonmi.

Podľa čl. 5.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom,
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom,
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní,
- d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely predvedenia pred príslušný orgán,
- e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov,
- f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl.5.5 Dohovoru, každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Podľa článku 41 Dohovoru, ak súd dospeje k záveru, že bol porušený dohovor alebo jeho protokoly, a ak vnútroštátne právo dotknutej Vysokej zmluvnej strany umožňuje len čiastočnú nápravu, súd prizná v prípade potreby poškodenej strane spravodlivé zadost'učinenie.

Podľa článku 46 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa článku 51 ods.1 Ústavy SR, domáhať sa práv uvedených v čl. 35,36,37ods.4, čl. 38 až 42 a čl.44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa § 1,2 zák.č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

Podľa § 5 ods.1,2 zák.č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený. Právo na náhradu škody nemá ten,

- a) kto si väzbu zavinil sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia,
- b) kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.

Podľa §-u 9 ods.1 cit. zák., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom.

Podľa §-u 10 cit. zák., ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa §-u 20 citovaného zákona, pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

Podľa §-u 22 ods.3 cit. zák., ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§9 ods.1), premlčacia doba do dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

Podľa §-u 23 cit. zák., právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené.

Podľa §-u 442 ods.1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Pojem samotnej škody zákon nevymedzuje. Pod škodou možno chápať - zjednodušene povedané - nedobrovoľnú ujmu na majetku poškodeného, pričom možno rozlišovať medzi materiálnou škodou (objektívne zistiteľné zníženie majetku poškodeného a nemajetkovou ujmu (ujma spočívajúca napr. v bolestiach, duševnej alebo citovej ujme a znížení dôstojnosti človeka). Občiansky zákonník počíta s náhradou len niektorých z uvedených škôd.

Pod spôsobom náhrady škody má zákon na mysli formu, v akej odškodňuje poškodený subjekt. V prípade majetkovej škody sa v ustanovení § 442 ods.3 OZ rozlišuje medzi peňažnou náhradou a uvedením majetku do stavu pred vznikom škody. V prípade škody (ujmy) na zdraví, vystupuje do popredia peňažná forma náhrady vo forme renty (strata na zárobku, dôchodku) alebo jednorazového odškodnenia (bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia, náklady na liečenie a pohrebu, jednorazové vyrovnanie, kapitalizácia renty).

Pokiaľ ide o rozsah náhrady škody, ide o kvantitatívnu stránku náhrady škody, teda koľko má škodca alebo subjekt zodpovedný za spôsobenú škodu poskytnúť poškodenému ako náhradu spôsobenej škody. Občiansky zákonník upravuje rozsah náhrady škody predovšetkým vo vzťahu ku škodám spôsobeným na veciach (§443 OZ) a osobitne vo vzťahu ku škodám spôsobeným na zdraví resp. v prípade smrti poškodeného (§444 a nasl. OZ).

Podľa § 17 ods.1- 5 zák.č. 514/2003 Z.z., novelizovaný zákonom č. 517/2008 Z.z. účinným od 1.1.2009, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa §-u 27 ods.1,2 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmení neskorších zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto

zákon a škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa §-u 8 ods.5,6 písm. b) zák.č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby. Právo na náhradu škody nevznikne a) ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa §-17 ods.4 zák.č. 412/2012 Z.z., ktorým bol zmenený zák.č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013, Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

V zmysle §-u 5 ods.1 zák.č. 215/2006 Z.z., o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, patrí poškodenému, ak bola trestným činom spôsobená smrť, odškodnenie v sume 50 - násobku minimálnej mzdy (t.j. vo výške cca 15.000eur), limit odškodnenia je v tomto ustanovení aj pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu v sume 10- násobku minimálnej mzdy.

V zmysle §-u 72 ods.1 Trestného poriadku, sa rozhodnutím o väzbe rozumie rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby, o prepustení z väzby, o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby, zmene dôvodov väzby obvineného, návrhu na pre dlženie väzby obvineného, ponechaní obvineného vo väzbe a pod.

Podľa Ústavy SR čl.46 ods.3, má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. nárok na náhradu škody, ktorá bola spôsobená začatím a vedením trestného stíhania , ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.7.2004. Z uvedeného je teda zrejmé, že pomerne dlhé obdobie a bez legislatívnych zmien podmienky tejto zodpovednosti upravoval iný zákon č. 58/1969 Zb.. Súčinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z. sa právny predpis -zákon č. 58/1969Zb. ako celok zrušil.

V prípade škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za danú škodu v prípade nezákonného rozhodnutia, nezákonného zatknutia, zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody, rozhodnutia o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutia o väzbe, alebo v prípade nesprávneho úradného postupu.

Predmetný zákon však výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a zo z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, súdna judikatúra má za to, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené , alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov (ako napr. vopred prerokovaný nárok na náhradu škody písomne podanou žiadosťou), podľa §1 až §4 zákona č. 58/1969Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu, sp. zn. 3Cdo 194/2010).

Vzhľadom k uvedenému je pri rozhodovacej činnosti súdu vždy potrebné, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a tiež dôvody, vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Avšak tento právny nárok treba hľadať nielen v čl.46 ods.3Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine, predovšetkým v čl.1 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z.

S poukazom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp.zn.4M Cdo15/2009), ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv a jednotlivca. Nemožno tiež prehliadnuť, že

štát nemá slobodnú voľbu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

V prípade náhrady škody uplatňovanej si v súvislosti s vykonanou väzbou sa za poškodeného považuje osoba, na ktorej bola vykonaná väzba, t.j. osoba, ktorá bola do väzby vzatá na základe rozhodnutia súdu. Prípád obmedzenia osobnej slobody bez väzobného rozhodnutia je potrebné posúdiť buď podľa §7 zákona, alebo ako nesprávny úradný postup podľa §9 zákona. Pre vznik zodpovednosti za škodu nie je potrebné, aby rozhodnutie o vzatí do väzby bolo pre nezákonnosť zrušené. Rozhodujúce však je, aby väzba bola na poškodenom vykonaná, pričom väzba je v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Opodstatnenosť väzby vyplýva z neskoršieho výsledku trestného konania, ktoré neskončí odsúdením dotknutej osoby, príp. k vysloveniu viny za skutok, pre ktorý bola táto osoba vzatá do väzby. S poukazom na znenie §8 ods.6 zákona nie všetky prípady zastavenia trestného stíhania, resp. oslobodenia spod obžaloby, majú za následok zodpovednosť štátu za škodu.

Väzba je podľa §8 ods.4 zákona prostriedkom na zabezpečenie obvineného (t.j. osoby, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie) na účely trestného konania na základe zákonných dôvodov. Dôvody väzby sú uvedené v §71 TP. Obvineného možno vziať do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený. Súd musí o vzatí obvineného do väzy rozhodnúť v súlade s §72 TP.

Na to, aby sa mohol poškodený domáhať náhrady škody spôsobenej mu v dôsledku vzatia do väzby titulom nezákonného rozhodnutia, vyžaduje sa splnenie základných predpokladov, a to nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Nevyhnutným predpokladom uplatnenia si nároku na náhradu škody resp. nemajetkovej ujmy na súde, je jeho predbežné prerokovanie s príslušným orgánom štátu, ktorý je za vznik škody zodpovedný.

Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, je potrebné vopred predbežne prerokovať s príslušným orgánom podľa ust. §4 a §11 zákona o zodpovednosti za škodu, a to na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku. Náležitosti žiadosti upravuje §16 ods.1 cit. zák., podľa ktorého musí byť zo žiadosti zrejmé, kto náhradu žiada, ktorej veci sa týka, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. Pri žiadostiach a v prípade uplatnenia nároku na náhradu škody na súde musí poškodený uviesť aj požadovanú výšku náhrady škody a označenie orgánu verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil. Na žiadosť, ktorá nemá uvedené náležitosti, sa neprihliada.

Podľa názoru Najvyššieho súdu je jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla k vzniku škody. Predpokladom nezákonnosti rozhodnutia je, že príslušné rozhodnutie bolo zmenené alebo zrušené, dovtedy nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, a preto zákonnosť rozhodnutia nie je možné posúdiť ako predbežnú otázku v konaní o náhradu škody. K uplatneniu práva na náhradu škody teda môže dôjsť až v prípade, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby takto obvinenej a následne obžalovanej osoby. Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zatavené alebo bol spod obžaloby oslobodený.

Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl.46 ods.3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa

nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania vznesení obvinenia pre nezákonnosť.

Škodou je podľa zákona č. 514/2003 Z.z. skutočná škoda a ušlý zisk. Osobitosťou tejto úpravy je to, že tento zákon poškodenému výslovne priznáva aj nárok na náhradu straty na zárobku, a to aj v prípade, že nebola spôsobená škoda na zdraví (§25 ods.2cit. zákona). Tak ako má poškodený právo na náhradu majetkovej škody, má poškodený právo aj na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, a to v prípade, že by konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu. Nemajetkovou ujmu je určitá náhrada za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu vo sfére fyzickej osoby. Výška náhrady v peniazoch je voľne vyjadriteľná súdom, ktorý sa musí opierať o preskúmateľné hľadiská. Uvedená právna úprava ponecháva na úvahe všeobecných súdov, aby v každom konkrétnom prípade s prihliadnutím na jeho okolnosti konštatovali porušenie práva a priznali náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Toto posúdenie však patrí v zásade do právomoci všeobecných súdov.

Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody je nevyhnutým predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a znamená, že musí byť medzi existenciou protiprávneho úkonu a vznikom škody daný vzťah príčiny a následku, pričom dôkazná povinnosť ohľadom existencie takéhoto vzťahu je vždy na poškodenom, ktorý si nárok na náhradu škody uplatňuje.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, to znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale na vznik nároku na náhradu škody je postačujúce preukázať skutočnosť, že výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu je vznik škody tzv. zodpovednosť za výsledok.

Za predpokladu, že sú splnené vyššie uvedené zákonné podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o treste, ochranného opatrenia a o väzbe, neprislúcha právo na náhradu škody v prípadoch uvedených v §8 ods.6 zákona. Ide o taxatívny výpočet prípadov, ktoré nemožno rozširovať výkladom.

K vylúčeniu nároku na odškodnenie za väzbu podľa ustanovenia §-u 5 ods.2 písm. a) zák.č. 58/1969 Zb nestačí, že tu bol zákonný dôvod väzby v zmysle ustanovenia §-u 67 Trestného poriadku alebo jej trvania v zmysle §-u 72 TP, ale treba, aby si obvinený sám väzbu zaviniel. Zákon predpokladá určité konkrétne konanie obvineného, ktorým dal príčinu na uvalenie väzby. Pre vylúčenie nároku na odškodnenia za väzbu malo by však byť preukázané aj určité konanie obvineného, ktorým dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby napr. pôsobenie na znalca, zastráňovanie svedkov, odstraňovanie dôkazov a pod. Nemožno vidieť zavinenie v uvalení väzby len v tom, že okresný prokurátor zdôvodnil vzatie do väzby konštatovaním, že išlo napr. o osobu niekoľkokrát súdne trestanú pre majetkové a iné delikty a vzhľadom na osobu páchatela je nebezpečenstvo, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu a trestu, a že je tu dôvodná obava, že by mohol i naďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobnej povahy(Rc20/81). Ak ide o škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, v týchto prípadoch podmienkou priznania odškodnenia nie je zistenie nezákonnosti týchto rozhodnutí.

Na základe doplneného dokazovania v intenciách uznesenia odvolacieho súdu, zisteného skutkového stavu ako i jeho právnej kvalifikácie, mal súd za preukázané, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Na priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci - rozhodnutím o väzbe je potrebné kumulatívne splnenie zákonom stanovených podmienok: 1), že osoba bola zobratá do väzby, resp. bola vo výkone väzby, 2) z tohto dôvodu jej vznikla škoda, 3) následne bola spod obžaloby v trestnom konaní oslobodená. Priznanie nároku na náhradu škody v prípade rozhodnutia o väzbe nevyžaduje, aby toto rozhodnutie bolo zrušené pre jeho nezákonnosť. Rozhodujúcim pre posúdenie opodstatnenosti väzby je neskorší výsledok trestného konania, preto základnou podmienkou priznania nároku na náhradu škody je v takomto prípade taký výsledok trestného konania, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu dotknutej osoby, resp. právoplatnému vysloveniu jeho viny za skutok v súvislosti s ktorým bol vzatý do väzby.

V danej veci odporkyňa žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhovela s odôvodnením, že jeho žiadosť bola vyhodnotená ako právne neopodstatnená z dôvodu nesplnenia základných zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

V zmysle hore uvedeného, za vadné pozbavenie osobnej slobody je možné považovať i prípad, keď rozhodnutie o väzbe bolo síce zákonné, teda nedošlo k porušeniu ustanovení Trestného poriadku a teda existovala i dôvodná obava, že poškodený bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil, a to za predpokladu, že trestné stíhanie bolo zastavené alebo bol obvinený oslobodený spod obžaloby (rozhodnutie NS SR1Cdo68/2010 zo dňa 29.2.2012).

Najvyšší súd SR pri svojej rozhodovacej činnosti ustálil, že pri aplikácii čl.5 Dohovoru sa pôvodne zákonná väzba, t.j. väzba, ktorá neporušuje ustanovenia čl.5 ods.1-4 Dohovoru, v dôsledku oslobodenia obžalovaného spod obžaloby stáva z hľadiska vnútroštátnej úpravy nezákonnou, a tým dochádza ku vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú oslobodenému obžalovanému vykonanou väzbou (rozhodnutie NS SR zo dňa 29.2.2012 sp.zn. 68/2010).

Podľa čl.5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a zároveň každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami čl.5 Dohovoru, nárok na odškodnenie.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o väzbe, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s čl.5 ods.1 Dohovoru, ktorý má prednosť pred vnútroštátnym zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva pod pojmom škoda v zmysle čl.5 ods.5 Dohovoru rozumie škodu materiálnu, tak i nemateriálnu.

Navrhovateľ si v súvislosti s namietaným obmedzením osobnej slobody uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci - rozhodnutím o väzbe zo dňa 12.3.2004, sp.zn. 3Tp/54/04 podľa §-u 17 ods.4 zák.č. 514/2003 Z.z. vo výške 17.747,20eur, vypočítanú ako 1/3 ina z priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky SR za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý aj začatý deň pozbavenia slobody.

Navrhovateľ si v tejto veci neuplatňoval náhradu škody a ušlý zisk, uplatnil iba nemajetkovú ujmu v peniazoch.

V prejednávanej veci súd sa zaoberal možnosťou uplatniť nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb, pri zohľadnení ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., keď navrhovateľ bol vzatý do väzby pred nadobudnutím účinnosti zák.č. 514/2003 Z.z. t.j. pred 1.7.2004, avšak ďalšie rozhodnutia týkajúce sa väzby navrhovateľa už boli vydané za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z.

Pokiaľ ide o zákon č. 58/1969 Zb., tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy neupravuje. V §-e 20 odkazuje vo veciach neupravených týmto zákonom na zák.č. 40/1964Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších prepisov. V zmysle §-u 442 ods.1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda, a to čo poškodenému ušlo. Náhradu nemajetkovej ujmy je možné podľa Občianskeho zákonníka priznať len v osobitných prípadoch zodpovednosti za škodu vymedzených v zákone. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza zodpovednosť štátu za obmedzenie osobnej slobody aj priznaním nemajetkovej škody bez ohľadu na domácu zákonnú úpravu (zák.č. 58/1969Zb.) aplikáciou článku 5 ods.5 Dohovoru.

V stanovisku NS SR z 31.5.2007 sp.zn. 4Cdo 177/2005 sa uvádza, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s čl. 5 ods.1 a ods.5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa §-u 5 ods.1 zák.č. 58/1969 Zb., ktorý Dohovor sú súdy povinné aplikovať prednostne pred zákonom. Keďže vnútroštátna právna úprava nepovažuje za odškodniteľnú aj nemajetkovú ujmu, treba aj takýto nárok posudzovať ako prípad vadného pozbavenia osobnej slobody podľa Dohovoru, ktorý umožňuje odškodnenie aj nemateriálnej ujmy a ktorého aplikácia (pokiaľ ide o obsah pojmu "škoda") má prednosť pred vnútroštátnou úpravou.

Z predložených dôkazov mal súd preukázané, že dňa 14.12.2005 bola proti navrhovateľovi podaná obžaloba sp.zn. Kv 98/04. Rozsudkom KS v Nitre z 14.12.2006 sp.zn. 4T/9/2005, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.6.2010, bol navrhovateľ podľa §-u 226 písm. a) Trestného poriadku účinného od 1.1.2006 oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný a NS SR na odvolanie prokurátora uznesením zo dňa 26.9.2010 sp.zn. 2To/15/2009 odvolanie krajského prokurátora zamietol.

Navrhovateľ - poškodený bol uznesením OS Nitra zo dňa 12.3.2004, sp.zn. 3Tp/54/04 vzatý do väzby s tým, že väzba sa vykoná v ÚVV v Nitre a začína dňom 11.3.2004 o 8:55 hod. Z väzby bol prepustený dňa 14.12.2006 uznesením KS v Nitre sp.zn. 4T/9/2005-427, väzobne bol navrhovateľ stíhaný od 11.3.2004 do 14.12.2006, celkovo 1.009 dní.

Navrhovateľ - poškodený bol teda vzatý do väzby uznesením OS Nitra sp.zn. 3Tp/54/04 dňa 12.3.2004 za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., avšak vo vzťahu k poškodenému sa jednalo len o jedno z mnohých rozhodnutí o väzbe, ktoré boli vydané už za účinnosti zák. č. 514/2003 Z.z.. Ostatné rozhodnutia boli vydané za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. a posledným rozhodnutím o väzbe bolo uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 4T/9/2005 zo dňa 14.12.2006, ktorým bol navrhovateľ prepustený z väzby na slobodu.

Právo domáhať sa takejto náhrady sa musí priznať každému, komu škoda alebo ujma vznikla ako dôsledok nezákonného rozhodnutia orgánu štátu alebo ako dôsledok nesprávneho úradného postupu takéhoto orgánu. Náhrada škody by mala predstavovať spravodlivé zadosťučinenie a zahŕňať peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy (morálnu ujmu) ako i iné formy zadosťučinenia (napr. verejné ospravedlnenie, uverejnenie zrušujúceho rozsudku a stručného znenia odôvodnenia a pod.). Morálna ujma zahŕňa ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti, v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania, väzby, výkonu trestu odňatia slobody.

Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd má prednosť pred zákonmi, keďže je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, tiež z hore uvedeného čl.5 Dohovoru vyplýva, že každý, kto bol pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami čl.5 Dohovoru má nárok na odškodnenie. Nárok na náhradu škody za predchádzajúce nezákonné pozbavenie osobnej slobody zaručuje predovšetkým článok 43 ods.3 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej moci alebo neprávny úradným postupom, toto právo zaručuje aj vnútroštátna úprava- zák.č. 58/1969Zb., ktorý bol už nahradený zákonom č. 514/2003Z.z. Ustanovenie §5 zákona č. 58/1969Zb. zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, zodpovednostným subjektom je štát na jednej strane a ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený na strane druhej.

Predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je a) obmedzenie osobnej slobody fyzickej osoby formou väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody, pričom následne bola fyzická osoba spod obžaloby oslobodená, b) vznik nemajetkovej ujmy na strane fyzickej osoby, c) príčinná súvislosť medzi bodmi a) a b). Obžalovaný C. Q., ktorý bol vzatý do väzby, bol následne oslobodený spod obžaloby v celom rozsahu, preto mal súd z obsahu spisu preukázané, že boli splnené všetky zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za takéto rozhodnutie.

V prejednávanej veci ide o náhradu škody v súvislosti s rozhodnutím o nariadení väzby, uznesenie Okresného súdu Nitre sp.zn. 3Tp/54/04 zo dňa 12.3.2004, ktorým sa rozhodlo, že sa väzba vykoná v Ústave na výkon väzby v Nitre s tým, že väzba začína plynúť dňa 11.3.2004 . Uznesením sp.zn.4T/9/2005-427 zo dňa 14.12.2006 bol navrhovateľ z väzby prepustený z dôvodu oslobodenia spod obžaloby. Navrhovateľ bol vo väzbe 1009 dní, za ktoré sa domáha náhrady škody resp. nemajetkovej ujmy. Vydaním rozhodnutia o nariadení väzby bol splnený prvý predpoklad, teda podmienka, nevyhnutná na založenie zodpovednostného vzťahu štátu, keď navrhovateľ vykonal väzbu v rozsahu, v akom mu bola nariadená a následne bol rozhodnutím Krajského súdu v Nitre z väzby prepustený, v tomto smere bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa nezákonné (§8 pds.5 písm. b), keďže navrhovateľovi bola nariadená väzba, ktorá bola vykonaná v období od 11.3.2004 do 14.12.2006, teda v rozsahu 1.009 dní, ktorá skončila z dôvodu oslobodenia obžalovaného. V tomto smere bola navrhovateľovi spôsobená škoda, keďže navrhovateľ bol vo väzbe a bolo voči nemu vedené trestné

stíhanie aj napriek tomu, že vedené nemalo byť, keďže skutok, o ktorom sa viedlo trestné stíhanie sa nestal.

Taktiež mal súd za preukázané, že v danej veci bola splnená aj tretia nevyhnutná podmienka vzniku nároku navrhovateľa, a to kauzálny nexus.

V danej veci prišlo k pochybeniu príslušného orgánu štátu a k vydaniu nezákonného rozhodnutia o väzbe, čo vzhľadom k naplneniu zákonných predpokladov zodpovednostného vzťahu založilo navrhovateľov právny nárok na náhradu škody, za ktorú je zodpovedný štát.

Pokiaľ však ide o vyčíslenie škody resp. nemajetkovej ujmy uplatnenej si navrhovateľom v sume 17.747,20 eur ako aj to, v akom rozsahu by mala byť navrhovateľovi priznaná, súd sa zaoberal zistením, aká škoda vznikla navrhovateľovi, za ktorú sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy, zohľadňujúc pritom osobnostné pomery navrhovateľa, spôsob a kvalitu jeho doterajšieho života, ako aj vzťah k práci. Zároveň v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu mal prvostupňový súd zohľadniť závažnosť a vplyv vzniknutej ujmy na súkromný a spoločenský život navrhovateľa, ako aj na jeho zdravotný stav. V súvislosti s výpočtom rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá navrhovateľovi vykonaním väzby v dôsledku nezákonného rozhodnutia vznikla, súd prihliadol preto na doterajší spôsob života navrhovateľa, a teda aj na skutočnosť, že ide o recidivistu, ktorý sa v minulosti, ale aj v súčasnosti dopustil závažnej trestnej činnosti.

Na všetkých občanov je potrebné nahliadať v zmysle zásady rovnosti tak, ako to ustanovuje Ústava SR, a teda nemožno vylúčiť nárok na náhradu škody resp. nemajetkovej ujmy len z dôvodu, že poškodený bol predtým trestaný. To, či bol navrhovateľ (poškodený) odsúdený skôr ako bol vo výkone väzby na základe rozhodnutia vykonaním ktorého mu vznikla škoda, ktorej sa v predmetnom konaní domáha, je len jedna zo skutočností, ktorá je v súvislosti s určovaním rozsahu uplatneného nároku posudzovaná. Súd okrem tejto skutočnosti zohľadňuje osobný, rodinný, pracovný a spoločenský život poškodeného a nemôže sa obmedziť len na jednu z týchto sfér, v dôsledku čoho zamietne predmetný návrh. Odvolací súd zastal ten právny názor, že vzhľadom k naplneniu zákonných kritérií vznikol zodpovednostný vzťah štátu voči navrhovateľovi a skutočnosti týkajúce sa osobnostných pomerov poškodeného by mal súd zohľadniť pri výške priznanej náhrady škody resp. nemajetkovej ujmy v peniazoch alebo v inej forme primeraného zadosťučinenia.

V zmysle intencií uznesenia odvolacieho súdu preto súd prvého stupňa postupoval tak, rešpektujúc pritom názor odvolacieho súdu, že sa bližšie zaoberal skúmaním jednotlivých sfér života navrhovateľa, aby vedel správne ustáliť výšku vzniknutej a priznanej škody (nemajetkovej ujmy) v peniazoch, ktorej sa navrhovateľ domáha resp. aby určil inú formu primeraného zadosťučinenia, ak sa súd priklonil k tomu právnenému názoru, že postačuje aj iná forma primeraného zadosťučinenia na odstránenie navrhovateľovi vzniknutej škody.

Pokiaľ ide o nemajetkovú sféru navrhovateľa, najmä v oblasti jeho pracovného, rodinného a spoločenského života, z obsahu spisového materiálu trestného spisu sp.zn. 4T/9/2025 a správ sociálnej poisťovne vyplýva, že navrhovateľ bol v čase vzatia do predmetnej väzby slobodný, žil u rodičov, bol nezamestnaný. Pokiaľ aj právny zástupca navrhovateľa predložil súdu doklady o hospitalizácií navrhovateľa v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne a doklad o trvalých diagnózach navrhovateľa, z predložených lekárskejších správ vyplýva, že navrhovateľ trpel zdravotnými problémami už pred vzatím do predmetnej väzby, bol hospitalizovaný, resp. vyšetrovaný už v rokoch 2001,2002, teda jeho zdravotné problémy nevznikli v súvislosti s predmetnou väzbou, navrhovateľ si mohol privodiť zdravotné problémy už skôr vykonávanými trestami odňatia slobody, keď pred predmetnou väzbou bol už viackrát vo výkone trestu odňatia slobody. Morálna ujma (nemajetková ujma) zahŕňa ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti, v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania, väzby, výkonu trestu odňatia slobody.

Z pripojeného trestného spisu sp.zn. 4T/9/2005 bolo preukázané, že navrhovateľ je recidivistom, navrhovateľ bol pred začatím trestného stíhania rozsudkami OS V Nitre sp.zn. 2T/87/73, sp.zn. 1T/9/77, sp.zn. 2T/182/84 a sp.zn. 5T/52/90 uznaný vinným zo spáchania trestných činov lúpeže a vykonal aj tresty odňatia slobody, teda nie je možné v súvislosti s predmetnou väzbou v prípade osoby navrhovateľa s prihliadnutím na jeho doterajší život hovoriť, že sa zasiahlo do jeho dobrej povesti

či občianskej cti v dôsledku morálneho utrpenia v prípade predmetnej väzby. Aj v súčasnosti sa navrhovateľ nachádza v Ú. Q. a to na základe rozsudku sp.zn.33T/96/10, trest uložený za: §188 ods.3 (lúpež)TZ, začiatok trestu 7.11.2012, predpokladaný koniec trestu 12.1.2035.

Z Odpovede Sociálnej poisťovne zo dňa 18.9.2015 mal súd preukázané, že navrhovateľ bol vedený v ich evidencii ako platiteľ poisťného od 30.1.2012 do 19.2.2012, odvádzateľom bol: Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby.

Z Odpisu registra trestov na čl. 265 spisu 4T/9/2005 mal súd preukázané, že navrhovateľ mal 8 záznamov- rozhodnutie Okresného súd Nitre, sp.zn.2T/87/73 zo dňa 17.9.1973, §234TZ, nariadený výkon trestu 21.2.1977, vykonanie trestu 23.11.1981, ochranná výchova, rozhodnutie sp.zn. 2T/155/73 zo dňa 9.4.1974 §3/1a prečin, upustenie od uloženia súhrnného trestu, rozhodnutie 4T/334/74 zo dňa 10.2.1975, §3/1a prečin, odňatie slobody nepodmienečne na 6 mesiacov, uložený trest je súhrnný, trest bol zrušený, rozhodnutie sp.zn.4T/334/74 zo dňa 10.2.1975§3/1a prečin, odňatie slobody nepodmienečne na 4 mesiace, vykonanie trestu 28.9.1975, zrušený, rozhodnutie sp.zn.1T/9/77 zo dňa 8.2.1977, §9/2,234/1TZ, odňatie slobody nepodmienečne na 4 roky, vykonanie trestu 24.11.1980, rozhodnutie sp.zn. 1T/64/82 zo dňa 8.6.1982 , §247/1,10TZ , odňatie slobody nepodmienečne na 2 roky, vykonanie trestu 16.2.1984, ochranný dohľad na 2 roky, rozhodnutie sp.zn.2T/182/84 zo dňa 5.10.1984, §8/1,§9/2, 247/1,234/1, 41a,257/1,197a,221/1TZ, odňatie slobody nepodmienečne na 10 rokov, podmienené prepustenie15.8.1990 Okresný súd Liptovský Mikuláš sp.zn.Pp,100/90 so skúšobnou dobou na 5 rokov, ... vykonanie trestu 14.8.2003, ochranný dohľad na 1 rok, rozhodnutie sp.zn.5T/52/90 zo dňa 24.9.1991 ,§234/1,41/1TZ, odňatie slobody nepodmienečne na 10 rokov, vykonanie trestu 5.11.2000..

Z Oznámenia Obvodného úradu v Nitre zo dňa 18.7.2005 na čl. 269 spisu 4T/9/2005 mal súd preukázané, že navrhovateľ bol v roku 2004 oznamovaný pre priestupok proti majetku podľa §-u 50 ods.1 zákona o priestupkoch, kde doposiaľ konanie nebolo ukončené, v roku 2003 bol taktiež oznamovaný pre priestupok proti majetku a konanie bolo zastavené podľa §76 ods.1 písm. f) cit. zákona, v roku 2005 bol tiež oznamovaný pre priestupok proti majetku a konanie nebolo doposiaľ ukončené.

Z Oznámenia úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Nitre zo dňa 18.7.2005 na čl. 270-272 spisu 4T/9/2005 mal súd preukázané, že navrhovateľ bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie v čase od 15.8.2003 do 11.3.2004, dávky v hmotnej núdzi mu boli vyplatené 1.2004-2.900,-Sk, 12.2003-1.120,-Sk - nájomné, 12.2003-1.780,-Sk-1.780,-Sk, 11.2003- 1.374,-Sk-nájomné, 11.2003- 1.526,-Sk-,10.2003-942,-Sk -nájomné, 10.2003-4.858,-Sk.

Z vykonaného dokazovania - z hore uvedených listinných dôkazov mal súd preukázané, že navrhovateľ vo svojom výsluchu pred dožiadaným súdom nehovoril pravdivé skutočnosti, keďže z listinných dôkazov, ktoré doložil aj sám navrhovateľ, vyplývajú tie skutočnosti, že navrhovateľ už pred vzatím do väzby bol osobou, ktorá nepožívala dobrú povesť v spoločnosti a v jeho najbližšom okolí, keďže sa dopúšťal, a to opakovane, závažnej trestnej činnosti. Rovnako nie sú pravdivé ani tvrdenia navrhovateľa, že k poškodeniu jeho zdravia malo dôjsť práve v období, keď bol vo výkone väzby, keď z listinných dôkazov je nepochybne zrejmé, že zdravotné problémy navrhovateľa boli prítomné už niekoľko rokov predtým než bol vzatý do väzby Ak by navrhovateľ nebol vo výkone väzby, je možné vysloviť určitú domnienku, že by sa nevyhol páchaniu trestnej činnosti, čo má súd preukázané tým, že navrhovateľ v súčasnosti vykonáva dlhoročný trest odňatia slobody na základe rozsudku sp.zn.33T/96/10, trest uložený za: §188 ods.3 (lúpež)TZ, začiatok trestu 7.11.2012, predpokladaný koniec trestu 12.1.2035. Ak navrhovateľ dbal o to, aby rozvíjal vzťahy so svojou rodinou, vzťahy so svojou družkou, venoval sa práci, je potom prekvapujúce, prečo sa rozhodol pokračovať v páchaní trestnej činnosti, za ktorú bol potom pochopiteľne neskôr aj odsúdený. Ak navrhovateľ tiež osobitne poukazoval na vzťah k svojej družke, tak je potom taktiež prekvapujúce, že sa dopustil vykonania nejakého iného pomeru voči osobe ženského pohlavia, ktorú on sám nazval ako bezdomovkyňa, a ktorá potom na neho podala trestné oznámenie s úmyslom mu privodiť trestné stíhanie či dokonca odsúdenie.

Súd v danej veci po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vzhľadom na naplnenie zákonných kritérií vznikol zodpovednostný vzťah štátu voči navrhovateľovi v zmysle čl.5 ods.5 Dohovoru.

Pri určení výšky škody resp. nemajetkovej ujmy v peniazoch po skúmaní jednotlivých sfér života navrhovateľa týkajúcich sa osobnostných pomerov navrhovateľa (poškodeného), tak ako sú vyššie popísané, súd ustálil výšku vzniknutej škody (nemajetkovej ujmy) v sume 2.000 eur.

Odporkyňa v konaní vznesla námietku premlčania, a to podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb., keď v predmetnej veci nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie v prospech navrhovateľa dňa 29.6.2010, (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým zamietol odvolanie krajského prokurátora bolo navrhovateľovi doručené dňa 5.8.2010, jeho právnomu zástupcovi dňa 16.8.2010) a navrhovateľ svoj žalobný návrh na súd doručil až dňa 8.9.2011 a je preukázané, že tento žalobný návrh nesmeroval voči odporkyni, odporca tam dokonca nebol ani uvedený. V tejto súvislosti poukázala odporkyňa na uznesenie Okresného súdu v Nitre sp.zn. 7C/176/2011-6 zo dňa 1.12.2011, kde je rukou dopísané, že navrhovateľovi bolo toto uznesenie doručené dňa 5.12.2011. Pod tým teda chápe, že žalobca mohol svoj nárok smerovať voči žalovanej a voči nej uplatniť až po dátume 5.12.2011, keďže predtým žalobný návrh neadresoval voči žiadnemu žalovanému. Ak je pravdivé uvedené, tak žalobný návrh žalobcu je premlčaný, keďže žalobca si aj so započítaním 6 mesačnej lehoty určenej na predbežné prerokovanie svojho nároku uplatnil až viac ako rok po tom, čo nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým bol v trestnej veci oslobodený.

Z obsahu spisu 5C/178/2012 u a pripojeného trestného spisu 4T/9/2005 mal súd preukázané, že v trestnej veci vedenej pod sp.zn. 4T/9/2005 nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie v prospech navrhovateľa dňa 29.6.2010, navrhovateľ podal návrh na Okresný súd Nitra dňa 8.9.2011, v ktorom neoznačil odporcu, až na základe uznesenia uvedeného súdu zo dňa 1.12.2011, ktoré mu bolo doručené dňa 5.12.2011, podal navrhovateľ riadny návrh a označil v ňom aj odporcu dňa 17.5.2012.

Navrhovateľ bol uznesením OS Nitra zo dňa 12.3.2004, sp.zn. 3Tp/54/04 vzatý do väzby podľa §-u 67 ods.1 písm. c) zák. č. 141/1961 Zb. TP s tým, že väzba sa vykoná v ÚVV v Nitre a začína dňom 11.3.2004 o 8:55 hod., teda ešte za účinnosti zákona č. 58/1969Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, podľa ktorého v zmysle §5 ods.1 Druhá hlava, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený, v zmysle §-u 22 ods.3, ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§9ods.1), premlčacia doba do dňa podania žiadosti doskočenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie, a podľa §-u 23 cit. zák., právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené. Dňa 17.12.2010 bola MS SR doručená žiadosť navrhovateľa na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a oznámenie o výsledku predbežného prerokovania je zo dňa 9.6.2011.

Keďže oslobodzujúce rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.6.2010 a navrhovateľ podal riadny návrh proti odporkyni na súd až dňa 17.5.2012, a teda aj so započítaním 6 mesačnej lehoty určenej na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, kedy premlčacia doba od podania žiadosti až do skončenia prerokovania neplynula, právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa premlčalo za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie aj so započítaním 6 mesačnej lehoty, kedy premlčacia doba neplynula, t.j. dňom 29.12.2011.

Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania odporkyňou, súd musel na ňu prihliadnuť a preto nemohol navrhovateľovi priznať nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch ustálenú v sume 2.000eur, a preto návrh navrhovateľa zamietol.

Na základe vyššie uvedeného preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. O náhrade trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Topoľčany na Krajský súd v Nitre.

Odvolaie musí mať náležitosti podľa § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (musí z neho byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované, odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.) a podľa § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (musí sa v ňom tiež uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Podľa § 205 ods. 2 Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov; ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania; účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený; v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v

tej istej veci sa už prv začalo konanie; sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný; účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát; súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak odporca nesplní povinnosť, ktorá mu bola uložená vykonateľným rozhodnutím, má navrhovateľ možnosť domáhať sa jej splnenia podaním návrhu na vykonanie exekúcie.